

Sygn. akt I C 350/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2023 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego K. G. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.848,60 zł (jeden tysiąc osiemset czterdzieści osiem złotych 60/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2023 do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego K. G. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

sędzia Danuta Kozikowska

sygn. akt I C 350/23 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego K. G. kwoty 1.848,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wnosił również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł w dniu 02 listopada 2021 r. umowę pożyczki z (...) sp. z o.o. udzielającą pożyczek pod marką (...), a w przypadku umów zawieranych przez pośredników kredytowych także pod innymi markami, np. (...), (...), (...)(pożyczki udzielone za pośrednictwem brokerów). Zgodnie z postanowieniami umowy nr (...) zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. a pozwanym na łączne zobowiązanie do spłaty składały się kwota pożyczki netto 2.000,00 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 1.099,20 zł oraz odsetki umowne w kwocie 83,88 zł (oprocentowanie 7,00 % per anno). Powód przekazał pozwanemu kwotę pożyczki zgodnie z dyspozycją zawartą we wniosku i umowie o pożyczkę. Łączne zobowiązanie do spłaty wynikające z umowy pożyczki nr (...) oraz wszystkich wybranych przez pozwanego dodatkowych świadczeń wynosiło 3.183,08 zł. Z tytułu powyższej umowy pozwany dokonał wpłat w łącznej wysokości 1.326,50 zł, z czego 813,22 zł stanowił spłacony kapitał, 458,10 zł spłaconą prowizja za udzielenie pożyczki, 55,08 zł spłacone odsetki umowne, 0,10 zł spłacone odsetki za opóźnienie w spłatach rat. Według stanu na dzień wniesienia pozwu, po uwzględnieniu wszystkich dokonanych przez pozwanego wpłat oraz

po potrąceniu nienależnych kosztów, do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z umowy nr (...) pozostała kwota łączna w wysokości 1.848,60 zł, w skład której wchodziły kapitał pozostały do spłaty w wysokości 1.186,78 zł, kwota należnych odsetek umownych w wysokości 20,72 zł oraz prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 641,10 zł. Wobec niewywiązywania się przez pozwanego z harmonogramu spłat (...) sp. z o.o. dokonała wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...) ze skutkiem na dzień 26 lipca 2022 r., co skutkowało natychmiastową wymagalnością całości zobowiązania pozwanego. Termin wymagalności ostatniej raty wynikającej z przedmiotowej umowy pożyczki przypadał na dzień 15 listopada 2022 r. Wobec niewywiązywania się przez pożyczkobiorcę z zawartej umowy pożyczki została ona wypowiedziana, w wyniku czego pozostała do spłaty część zobowiązania wynikająca z umowy pożyczki stała się w całości wymagalna z dniem upływu okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 26 lipca 2022 r. W dniu 15 grudnia 2020 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność pozwanego wynikającą z umowy pożyczki numer (...) wraz z wszelkimi prawami i obciążeniami związanymi z tą wierzytelnością. Pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności. Pismem z dnia 08 listopada 2022 r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie.

Pozwany K. G. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom strony powodowej z wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych w treści odpowiedzi na pozew. Ponadto zakwestionował prawdziwość wszelkich wydruków komputerowych niepoświadczonych za zgodność z oryginałem przez właściwy podmiot, jak również dokumentów niepodpisanych ani przez nikogo nieautoryzowanych. Pozwany wskazał, że nie jest obowiązany do zapłaty jakichkolwiek kwot na rzecz powoda, który nie wykazał zarówno faktu istnienia, jak i wysokości wierzytelności rzekomo przysługującej mu od pozwanego. Pozwany podniósł zarzuty braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej, niezawarcia umowy pożyczki na warunkach przedstawionych przez powoda, nieudzielenia przez pozwanego pełnomocnictwa do zawarcia umowy stanowiącej podstawę dochodzonego pozwem roszczenia, nieprzekazania pozwanemu środków pieniężnych z tytułu rzekomo udzielonej pożyczki, zastosowania względem pozwanego niedozwolonych klauzul umownych przewidujących po jego stronie obowiązek uiszczenia opłat nienależnych i rażąco zawyżonych oraz nienależnego żądania zasądzenia od pozwanego pełnej kwoty zarówno odsetkowych, jak i pozaodsetkowych kosztów pożyczki zamiast proporcjonalnego uzależnienia ich wysokości od okresu rzeczywistego obowiązywania umowy.

Pozwany podkreślił, że powód nie wykazał, aby skutecznie nabył wierzytelność, której zasądzenia domaga się obecnie, w związku z czym w odniesieniu do powoda (...) S.A. zachodzi brak legitymacji procesowej czynnej. Pozwany nie zawierał jakichkolwiek umów z powodem, a także podmiot ten nie wykazał swojego następstwa prawnego w stosunku do (...) sp. z o.o., czy to w drodze sukcesji uniwersalnej czy singularnej. Na podstawie przedłożonego przez powoda porozumienia nr (...) do umowy (...)z dnia 15 grudnia 2020 r. nie można się zorientować, czy przelewem objęto wierzytelność rzekomo przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanego. Sama umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności nie została przedłożona, wobec czego nie istnieje możliwość weryfikacji, czy porozumienie nr (...) do ww. umowy jest z nią zgodne i jako takie wywarło skutek w postaci cesji wierzytelności. Z dokumentacji, którą powód przedłożył nie wynika, żeby cesją objęta została konkretna wierzytelność przysługująca wobec pozwanego. Pozwany zakwestionował także zawiadomienie o cesji, podnosząc, że zawiadomienia tego nie otrzymał, a poza tym nie jest ono dowodem na zawarcie skutecznej cesji wierzytelności, bowiem stanowi dokument prywatny wskazujący jedynie, że osoba podpisana pod zawiadomieniem twierdzi, że do takiej cesji doszło. Pozwany wskazał, że subiektywne przekonanie stron czynności prawnej o jej skuteczności jeszcze nie potwierdza tej okoliczności, a ważność cesji w przedmiotowej sprawie winna zostać oddana pod ocenę Sądu. Powód nie zdołał wykazać, aby rzekoma umowa cesji w ogóle obejmowała wierzytelność przysługującą względem pozwanego. Pozwany zakwestionował porozumienie nr (...) do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności, a także załączoną do niego tabelę zawierającą informację o tylko jednej wierzytelności. W związku z przytoczoną wyżej argumentacją istnieją poważne wątpliwości odnośnie legitymacji procesowej czynnej powoda, jak również w odniesieniu do tego, co

faktycznie stanowiło przedmiot przedkładanej przez powoda umowy cesji. Jeżeli powód twierdzi, że nabył skutecznie wierzytelność przysługującą względem pozwanego, to powinien przedłożyć odpowiednie dokumenty, z których fakt ten będzie wynikał w sposób niebudzący wątpliwości, zwłaszcza że w niniejszym postępowaniu powód domaga się zasądzenia kwoty 1.848,60 zł i kwota ta dla przeciętnego konsumenta, jakim jest pozwany jest kwotą znaczną. W ocenie pozwanego powód w żadnej mierze nie wykazał swojej legitymacji oraz nie sprostował obowiązkowi dowodowemu wynikającemu z art. 6 k.c.

Pozwany zakwestionował również okoliczność zawarcia umowy pożyczki pomiędzy nim a rzekomym wierzycielem pierwotnym wskazując, że na dowód zawarcia umowy pożyczki oraz zaakceptowania jej warunków powód przedstawił bliżej nieokreślony wydruk umowy pożyczki. Nie jest to dokument umowy pożyczki w ścisłym tego pojęcia znaczeniu, a co najwyżej projekt umowy wypełniony danymi pozwanego. Pozwany zakwestionował ten dokument w całości wskazując, że nigdy nie zawierał tej umowy ani też nigdy o nią nie wnioskował. Ponadto powód nie przedłożył wniosku o udzielenie tej pożyczki. Przedstawione przez powoda projekty umowy i załączników do niej stanowią nieakceptowane przez pozwanego wydruki komputerowe będące co najwyżej dokumentami prywatnymi powoda, które pozwany kwestionuje w całości. Dokumenty takie nie korzystają z domniemania prawdziwości ich treści, w związku z czym nie mogą stanowić wyłącznej podstawy ustaleń faktycznych w sprawie, a w szczególności dotyczących zasadności i wysokości roszczenia powoda w niniejszej sprawie. W związku z powyższym pozwany zarzucił, że nie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, w wyniku której miałyby powstać dochodzone przez powoda roszczenie. Podniósł, że nie akceptował żadnych postanowień umowy pożyczki nr (...), której powód przedstawił niepodpisany wydruk. W szczególności zaś pozwany nie wyrażał zgody na obciążenie go zawyżonymi kosztami udzielenia pożyczki, w tym prowizją za udzielenie pożyczki oraz opłatą za usługę hapiserwis. Skoro zatem pozwany nie zawierał żadnej umowy pożyczki, a powód przedłożył jedynie jej niepodpisany projekt, to powód nie dysponuje legitymacją do domagania się zwrotu jakiegokolwiek kwoty od pozwanego. Pozwany podniósł nadto, że o ile proces zmierzający do zawarcia umowy może przebiegać za pomocą elektronicznych środków porozumiewania na odległość, o tyle sam akt zawarcia umowy musi nastąpić w formie pisemnej. Nie powinny zatem odnieść skutku próby przypisania znaczenia zawarciu umowy zarówno poprzez założenie konta w systemie informatycznym, złożenie wniosku czy wreszcie przelew weryfikacyjny, na które powołał się powód. Nawet w takim wypadku umowa powinna zostać zawarta w formie pisemnej, powód zaś przedstawił jedynie niepodpisany projekt umowy z wpisanymi danymi pozwanego. Nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego, a jedynie wydruk przygotowany w edytorze tekstu, nie można zatem wywodzić z takiego projektu okoliczności zawarcia umowy przez pozwanego. Powód nie spełnił zatem wymogu zawarcia umowy o kredyt konsumencki w formie pisemnej. Nie wykazał również, by przy zawieraniu umowy za pomocą środków elektronicznych on lub pozwany posługiwali się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, wobec czego nie można uznać, że zachowana została forma pisemna zawarcia czynności prawnej. Tym samym nie można uznać, że pozwany w ogóle złożył oświadczenie woli. Wola pozwanego wbrew dyspozycji art. 60 k.c. nie została wyrażona w sposób dostateczny. Nadto pozwany wskazał, iż przelew na kwotę 1 zł, na który powołał się powód nie był potwierdzeniem zawarcia umowy ani formą akceptacji warunków umowy przez pozwanego. Przelew taki, nawet jeżeli dokonany był przez pozwanego nie stanowi ani wniosku o udzielenie pożyczki ani tym bardziej akceptacji umowy pożyczki szczególnie z uwagi na brak korelacji między tytułem przelewu a umową stanowiącą podstawę dochodzonego pozwem roszczenia. Przedmiotowy przelew w żaden sposób nie precyzuje, że został on uiszczony celem wyrażenia woli związania się przez pozwanego postanowieniami umowy pożyczki nr (...). Nie sposób tym samym uznać, iż przelew stanowił zgodę na warunki jakiegokolwiek umowy, ani tym bardziej wywodzić z niego skutek w postaci akceptacji blankietowej dla umowy zawartej następnie. Przelew weryfikacyjny stanowi co najwyżej element procesu rejestracji konsumenta w serwisie internetowym służącym uzyskiwaniu kredytów konsumenckich, jego celem zaś jest weryfikacja prawidłowości wprowadzanych przez konsumenta danych. Przelew taki dokonywany jest jednorazowo podczas rejestracji konsumenta i nie jest ponawiany przy poszczególnych wnioskach o udzielanie konkretnych pożyczek. Przelew taki nie ma zatem jakiegokolwiek związku z konkretną umową i nie może stanowić oświadczenia o jej akceptacji, skoro dokonywany jest w oderwaniu od niej. Nie można przypisywać przelewowi weryfikacyjnemu roli uniwersalnego oświadczenia akceptującego wszystkie możliwe do zawarcia w przyszłości pożyczki. Niezależnie od powyższego pozwany wskazał, że wykluczona jest możliwość sprowadzania znaczenia przelewu weryfikacyjnego służącego rejestracji na platformie pożyczkowej do roli oświadczenia woli zaciągnięcia pożyczki na warunkach

nieznanych konsumentowi. Sam przelew jakichkolwiek środków czy to na konto konsumenta, czy to z konta konsumenta nie prowadzi do zawarcia umowy pożyczki, gdyż jest to czynność jednostronna. Aby doszło do zawarcia umowy kredytu konsumenckiego, muszą zostać złożone zgodne oświadczenia woli przez dwie strony umowy.

Pozwany zakwestionował również przedłożony przez powoda wydruk rzekomo udzielonego przez pozwanego pełnomocnictwa wskazując, że powód w zasadzie nie wykazał, aby posiadał umocowanie pozwanego do zawarcia umowy pożyczki z dnia 2 listopada 2021 r. Pełnomocnictwo, na które powołał się powód nie było opatrzone podpisem pozwanego. Powód powołał się na pełnomocnictwo, które sam sobie przygotował. Postanowienia pełnomocnictwa nie były nigdy uzgadniane z pozwanym ani przez niego akceptowane. Treść pełnomocnictwa nie była nawet przedmiotem negocjacji. Powód posłużył się posiadany przez siebie szablonem – wzorem tego pisma, które zostało uzupełnione danymi pozwanego. Pozwany nie miał żadnego wpływu na treść pełnomocnictw. Dodatkowo przedstawione pełnomocnictwa prowadzą do rażącego naruszenia interesu konsumenta, które polega na przyznaniu pożyczkodawcy możliwości zawierania umów w imieniu konsumentów w zasadzie z samym sobą. Z treści kwestionowanego pełnomocnictwa wynika, że pożyczkodawca występuje po obu stronach czynności prawnej i może niezależnie od rzeczywistej woli konsumenta zawierać w jego imieniu zobowiązania finansowe. Zdaniem pozwanego jest to sytuacja niedopuszczalna, która prowadzi w istocie do obejścia przepisu zawartego w art. 108 k.c. Stosowanie przez powoda powyższej praktyki prowadzi w istocie do spełniania przez pożyczkodawcę świadczeń niezamówionych przez konsumentów. Ponadto skoro formą właściwą dla umowy kredytu konsumenckiego jest forma pisemna, to pełnomocnictwo do jej zawarcia pozbawione podpisu ani nieopatrzone żadną inną formą autoryzacji, która mogłaby być podpisowi równoważna nie może zostać uznane za skuteczne. Stosowanie przez powoda powyższej praktyki prowadzi w istocie do spełniania przez pożyczkodawcę świadczeń niezamówionych przez konsumentów. Pożyczkobiorca nie ma świadomości, że po hipotetycznym wykonaniu pierwszej umowy pożyczki powód automatycznie udzieli mu kolejnej pożyczki, niezależnie od tego, czy pożyczkobiorca składał wniosek o udzielenie pożyczki, czy też nie.

Pozwany zarzucił również, iż powód nie wykazał, by na mocy rzekomo zawartej umowy pożyczki zostały przekazane mu jakiegokolwiek środki finansowe. Z materiału sprawy nie wynika, aby dochodzona przez powoda kwota została przekazana na rzecz pozwanego, nie można zatem mówić w niniejszej sprawie o skutecznym powstaniu obowiązku pozwanego, polegającym na zwrocie środków określonych w treści projektu umowy pożyczki. Skoro żaden przelew nie został dokonany przez powoda, to nie ma on legitymacji do domagania się zwrotu jakiegokolwiek kwoty. Pozwany zakwestionował w szczególności wiarygodność potwierdzeń wykonania transakcji płatniczej, podnosząc, że wydruki te nie stanowią potwierdzenia przelewu w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Dokumenty rzekomego potwierdzenia przelewu zostały przygotowane przez spółkę (...) na zlecenie powoda, nie mogą one stanowić zatem dowodu przelania kwoty pożyczki na rachunek pozwanego, a w efekcie dowodu zawarcia umowy pożyczki. Co więcej na wydrukach tych wskazano, że dokumenty te opatrzone zostały kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Podpis taki możliwy jest jednak do weryfikacji jedynie w środowisku elektronicznym, za pomocą stosownego oprogramowania komputerowego. Nie ma możliwości weryfikacji prawidłowości, jak i samej okoliczności złożenia podpisu elektronicznego z użyciem jedynie wydruku danego dokumentu. Weryfikacja powyższego możliwa jest jedynie w przypadku przedstawienia tego dokumentu przez powoda w formie elektronicznej, czego ten jednak nie uczynił. Dopiero wówczas możliwym jest weryfikacja podpisów za pomocą odpowiedniego oprogramowania komputerowego. O ile powód posiada taki dokument w formie elektronicznej opatrzone właściwymi podpisami elektronicznymi, to brak jest przeszkód, by przedstawił go wraz z pozwem, bowiem zarówno koszt, jak i nakład pracy przygotowania nośnika zawierającego taki plik elektroniczny jest znikomy w stosunku do wartości dochodzonego roszczenia, zaś dla podmiotu zajmującego się profesjonalnie między innymi dochodzeniem wierzytelności na masową skalę jest on wręcz pomijalny. Skoro jednak powód nie przedstawił tego dokumentu w takiej formie, to zapewne podpisy takie nie zostały w ogóle złożone. Z zaniedbań dowodowych powoda nie można wywodzić negatywnych skutków dla pozwanego. Nieprzedłożenie przez powoda elektronicznych wersji dokumentów, od których sam powód wymaga podpisania podpisem elektronicznym prowadzi do uznania, że kwota pożyczki została mu przekazana.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut stosowania przez powoda klauzul abuzywnych, przewidujących obowiązek zapłaty kosztów, których wysokość jest sprzeczna z przepisami kodeksu cywilnego o odsetkach maksymalnych oraz z zasadami współżycia społecznego, które nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Pozwany wskazał, że koszty zawsze powinny podlegać ocenie w świetle dopuszczalności ich zastrzeżenia. Pozwany podniósł zarzuty wyzysku oraz braku ekwiwalentności świadczeń. Pozwany zarzucił, że naliczone koszty udzielenia pożyczki i opłaty są świadczeniami znacznie zawyżonymi, a przez to sprzecznymi z zasadami współżycia społecznego i nienależnymi powodowi. Koszty udzielenia pożyczki konsumentowi powinny odpowiadać rzeczywistym kosztom przygotowania pożyczki. Tego typu opłaty nie mogą prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia po stronie powoda jako pożyczkodawcy. Pozwany podniósł, że w umowie pożyczki zawarte są klauzule niedozwolone zastrzegające na rzecz powoda opłaty rażąco wygórowane. Zakwestionował podaną przez powoda kwotę prowizji i opłaty z tytułu usługi hapiserwis jako opłaty stanowczo zawyżone i naliczone w oparciu o niedozwolone postanowienia umowne. Zarzucił, że za prowizją i opłatą z tytułu usługi (...), jakimi został obciążony nie kryją się jakiegokolwiek świadczenia ekwiwalentne ze strony rzekomego pożyczkodawcy. Poprzednik prawny powoda konstruując wzorzec umowy dotyczący umowy pożyczki zawarł tam również postanowienia dotyczące objęcia pozwanego usługą hapiserwis. Powód nie wykazał, żeby usługa ta była usługą fakultatywną. Opłaty z tytułu usługi (...) stanowią opłatę naliczoną na podstawie postanowień abuzywnych, a zatem nienależną powodowi. Pozwany zaznaczył, że korzyści wynikające z objęcia usługą dodatkową były zaledwie iluzoryczne. Nieskorzystanie z uprawnień nie miało wpływu na cenę, albowiem powód naliczył opłatę już przy zaciągnięciu zobowiązania bez względu na okoliczność, czy konsument skorzysta z tej usługi, czy też nie. Umowa nie przewidywała także żadnej możliwości zwrotu opłaty w razie nieskorzystania z uprawnień wynikających z pakietu dodatkowego. Oznacza to, że nie otrzymując ze strony pożyczkodawcy żadnego świadczenia konsumenci są nadal zobowiązani do uiszczenia znacznych kwot na rzecz pożyczkodawcy. Pozwany podniósł również, że naliczanie kwestionowanych opłat w wysokościach pobieranych przez powoda jest próbą obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Pożyczkodawca zastrzega koszty pozaodsetkowe, które w niniejszej sprawie w rzeczywistości spełniają rolę dodatkowego, nienależnego wynagrodzenia z tytułu udzielenia pożyczki. Naliczanie zakamuflowanego wynagrodzenia zbliżonego w swojej istocie do odsetek w formie prowizji lub innych pozaodsetkowych opłat o innej nomenklaturze, a zatem niepodlegającej ograniczeniom związanym z limitem odsetek maksymalnych stanowi klauzulę godzącą w interesy konsumenta. Tego rodzaju działania nie mogą zasługiwać na ochronę. Pozwany dodatkowo wskazał, że podstawową formą wynagrodzenia pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki są właśnie odsetki kapitałowe. Prowizje i inne opłaty zaś mają stanowić źródło rekompensaty kosztów ponoszonych przez podmiot udzielający pożyczki związanych właśnie z jej udzieleniem, zaś powód nie wykazał, by jakiegokolwiek czynności tego typu podejmował ani by ponosił w związku z nimi jakiegokolwiek koszty, nie wykazał też wysokości tych kosztów. Potwierdza to tezę o tym, że prowizja stanowić miała zakamuflowane wynagrodzenie i jako taka zmierzała do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Tego typu zabiegi zmierzają niewątpliwie do naruszenia pozycji konsumenta. Rozwiązania dotyczące wysokości opłaty prowizyjnej zostały w pełni arbitralnie narzucone przez pożyczkodawcę. W zakresie umów pożyczek powód posługuje się wzorcem stosowanym w profesjonalnej działalności dotyczącej udzielania pożyczek konsumentom. Konsument nie ma możliwości zaciągnięcia zobowiązania w innym kształcie niż narzucony przez powoda. Narzuconym opłatom pozaodsetkowym należy także odmówić mocy obowiązującej na podstawie art. 5 k.c. Nadmierne obciążenie konsumenta tego rodzaju opłatami należy uznać jednoznacznie za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Na podstawie przepisu art. 58 § 2 k.c. postanowienia te są nieważne. Pozwany zarzucił, że w okolicznościach niniejszej sprawy powód stosuje schemat mnożenia opłat dodatkowych w celu wygenerowania po stronie pozwanego możliwie jak największego zadłużenia. Pozwany stanął na stanowisku, że prowizja wynikająca z rzekomej umowy stanowi klauzulę abuzywną, która jako taka winna być uważana za nieistniejącą od samego początku (ex tunc). Pozwany zakwestionował także wysokość odsetek, które były naliczane od kwot nienależnych powodowi.

Na marginesie z ostrożności pozwany podniósł, że skoro powód uważa, że umowa pożyczki została przez niego skutecznie wypowiedziana, to przy uznaniu przez Sąd tego stanowiska za zasadne przyjęć należy, iż dochodzone przez powoda kwoty zarówno dotyczące roszczenia odsetkowego, jak i kosztów pozaodsetkowych pożyczki nie są należne w dochodzonej przez powoda wysokości. Koszty te na wypadek uznania przez Sąd, iż należą się co do zasady powinny być

rozliczone proporcjonalnie. Skoro bowiem rzekomy poprzednik prawny powoda wypowiedzieć miał umowę, to ani nie należą się odsetki kapitałowe za okres od upływu terminu wypowiedzenia, jak również powód nie prowadził działań związanych z zarządzaniem sporną pożyczką, a zatem nienależne za tożsamy okres są koszty pozaodsetkowe pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 02 listopada 2021 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz pozwany K. G. zawarli umowę pożyczki numer (...).

Pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2.000,00 zł na okres do dnia 15 listopada 2022 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3.183,08 zł i stanowiła sumę całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki.

Od kapitału pożyczki powód pobrał prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 824,40 zł. Pożyczkodawca pobrał nadto opłatę za usługę hapiserwis w wysokości 274,80 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 1.183,08 zł i stanowił sumę kwoty prowizji 824,40 zł, opłaty za usługę hapiserwis 274,80 zł oraz kwoty odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 83,88 zł.

Pożyczkodawca zobowiązał się spłacić całkowitą kwotę do zapłaty w 12 miesięcznych ratach płatnych do 15 dnia każdego miesiąca w wysokości po 265,26 zł, z wyjątkiem ostatniej raty wynoszącej 265,22 zł.

W przypadku niespłacenia wymagalnej kwoty raty w terminie spłaty raty pożyczki lub spłacenia jej w niepełnej wysokości pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo naliczania dziennie odsetek od przeterminowanego zadłużenia (odsetki za opóźnienie) obliczonych według stopy procentowej odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ Kodeksu cywilnego.

Na wypadek opóźnienia ze spłatą kwoty równej co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo wezwania klienta do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a w przypadku braku zapłaty prawo wypowiedzenia umowy w terminie 14 dni od doręczenia wypowiedzenia. Ponadto w umowie zastrzeżono, że po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczkodawca ma prawo dochodzić od klienta zwrotu całości niespłaconej kwoty łącznego zobowiązania do spłaty oraz naliczyć odsetki za opóźnienie od zaległych należności równe ostatniej rocznej stopie oprocentowania stosowanej w umowie pożyczki, za okres od dnia rozwiązania umowy, nie większej jednak niż aktualne odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2¹ Kodeksu cywilnego.

Kwota pożyczki w wysokości 2.000,00 zł zgodnie z umową została wypłacona w dniu 02 listopada 2021 r. na rachunek bankowy pozwanego numer (...).

/dowód: umowa pożyczki numer (...) – k. 13 – 16, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 18 – 20 verte, harmonogram spłat – k. 21, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej – k. 23/

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. pismem z dnia 26 czerwca 2022 r. wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki z powodu niedokonywania terminowych płatności. Pożyczkodawca wezwał pozwanego do uregulowania całej wymagalnej zaległości w kwocie 533,07 zł wraz z odsetkami karnymi i opłatami za kontakt zgodnie z umową pożyczki w terminie 14 dni. Wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego, że uregulowanie ww. należności wraz z odsetkami we wskazanym terminie spowoduje powrót do pierwotnego planu spłaty, natomiast w przypadku niezastosowania się do powyższych postanowień sprawa może zostać skierowana na drogę postępowania sądowego, a następnie egzekucji komorniczej.

/dowód: wypowiedzenie umowy – k. 24/

W wyniku zawartego w dniu 06 października 2022 r. Porozumienia nr (...) do Umowy (...)z dnia 15 grudnia 2020 r. wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. scedował na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. pakiet wierzytelności, w tym między innymi wierzytelność z tytułu umowy pożyczki numer (...) zawartej w dniu 02 listopada 2021 r. z pozwanym K. G..

/ **dowód:** Załącznik nr 3 do Umowy (...) z dnia 15.12.2020 (Porozumienie nr (...) do Umowy (...) z dnia 15.12.2020 „(...)”) – k. 25 – 26, Wykaz Wierzytelności do Porozumienia nr (...) do Umowy (...)z dnia 15.12.2020 – k. 27, pełnomocnictwo – k. 78, Umowa (...) – k. 79 – 91/

Powód pismem z dnia 08 listopada 2022 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.848,60 zł z tytułu umowy o pożyczkę (...) w terminie do dnia 22 listopada 2022 r. pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego.

/**dowód:** przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 12/

Powód wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z pozwem przeciwko pozwanemu K. G. o zapłatę kwoty 1.848,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami postępowania.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 26 stycznia 2023 r. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu, sygn. akt VI Nc-e 48552/23.

Następnie Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 24 lutego 2023 r. umorzył postępowanie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego.

/**dowód:** postanowienie z dnia 2023-02-24, sygnatura akt VI Nc-e 48552/23 – k. 7, pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 8 – 11/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Wobec powyższego wbrew zarzutom pozwanego za dokumenty Sąd uznał również przedłożone przez powoda niepodpisane, nieautoryzowane ani niepoświadczone za zgodność z oryginałem wydruki komputerowe.

Natomiast pozwany nie zaoferował Sądowi żadnych dowodów, ograniczając się do zaprzeczenia wszystkim twierdzeniom i tezom powoda, bez udowodnienia zasadności swoich twierdzeń. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego wynikały wyłącznie z przyjętej przez niego linii obrony i zostały zgłoszone wyłącznie na użytek niniejszego procesu.

Ponadto pozwany wezwany przez Sąd do osobistego stawienia celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, bez usprawiedliwienia nie stawiał się na rozprawie wyznaczonej na dzień 28 czerwca 2023 roku, wobec czego Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł szereg zarzutów, zaprzeczając praktycznie wszystkim twierdzeniom i tezom powoda, przy czym najdalej idący był zarzut niezawarcia umowy pożyczki. Pozwany zaprzeczył przede wszystkim, by zawarł z (...) Sp. z o.o. złożoną do akt sprawy umowę pożyczki nr (...). Legitymacja bierna pozwanego była zatem kwestią sporną.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest zatem umową dwustronnie obowiązującą. W przypadku pożyczki pieniężnej pożyczkodawca ma zatem prawo żądać zwrotu pożyczonych środków finansowych po przekazaniu pożyczkobiorcy ustalonej kwoty pieniężnej.

W niniejszej sprawie umowa pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenie została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość.

Definicja umowy na odległość zawarta została w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst ujednolicony Dz.U. z 2020 r. poz. 287).

Zgodnie z tym przepisem umowa taka jest zawierana przez przedsiębiorcę z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie.

Niewątpliwie z inicjatywy pozwanego pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwanym K. G. doszło do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst ujednolicony Dz. U. z 2020 r., poz. 344).

Zawarta pomiędzy pożyczkodawcą a pozwanym umowa określona jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst ujednolicony Dz.U. z 2023 r., poz. 1028). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Konsument, który zawarł na odległość umowę o usługi finansowe, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w niniejszej sprawie w terminie czternastu dni od daty zawarcia umowy (art. 27 ustawy o prawach konsumenta). Wyżej wskazane uprawnienie zostało przypomniane w § 8 umowy pożyczki nr (...). W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, aby od zawartej umowy odstąpił, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c.

Podkreślić należy, że pozwany nie wykazał również, by ktoś wykorzystał jego dane osobowe do uzyskania pożyczki. Logicznym w świetle zasad doświadczenia życiowego jest, że gdyby zdarzenie takie miało miejsce, to pozwany zawiadomiłby organy ścigania, a w toku niniejszego procesu w celu podjęcia obrony przed nieuzasadnionymi roszczeniami powoda stawiłby się na rozprawie w celu złożenia zeznań w charakterze strony na okoliczność bezprawnego wykorzystania jego danych osobowych. Tak postępuje człowiek należycie dbający o swoje interesy, jednakże w niniejszej sprawie pozwany tego nie uczynił.

Reasumując, dowody przedłożone przez powoda w ocenie Sądu są wystarczające dla uznania za udowodniony fakt zawarcia umowy pożyczki i nie stoi temu na przeszkodzie okoliczność, że umowa pożyczki nie została podpisana przez pozwanego własnoręcznie ani przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Przytoczony przepis nie wprowadza jednak rygoru nieważności, co oznacza, że umowa o kredyt konsumencki niepodpisana przez kredytobiorcę jest ważna w świetle art. 73 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, dokumentową albo elektroniczną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności.

Nadmienić należy, że większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały zarzuty pozwanego kwestionujące pełnomocnictwo do zawarcia umowy pożyczki (k. 17), albowiem z treści umowy pożyczki nr (...) nie wynika, aby pozwany przy jej zawieraniu był reprezentowany przez jakiegokolwiek pełnomocnika. O ile faktycznie kuriozalne jest udzielenie przez pożyczkobiorcę pełnomocnictwa dla pożyczkodawcy do zawarcia umowy pożyczki z tym pożyczkodawcą, o tyle okoliczność ta w żadnej mierze nie przesądza o bezzasadności powództwa w niniejszej sprawie, ponieważ kwestionowane pełnomocnictwo nie zostało wykorzystane do zawarcia umowy pożyczki stanowiącej podstawę roszczenia dochodzonego przez powoda.

Natomiast fakt, że pożyczkodawca wywiązał się z obowiązku wypłaty pożyczki pozwanemu został wykazany przez powoda poprzez przedłożenie potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej (k. 23), z którego wynika, iż 2.000 zł została wypłacona przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Kwota wskazana w opisywanym wydruku jest tożsama z całkowitą kwotą pożyczki wskazaną w umowie pożyczki nr (...), więc dokumenty te uzupełniają się, tworząc spójną całość. Tytuł transakcji zawiera wyżej wskazany numer pożyczki, a ponadto daty wykonania transakcji i zawarcia umowy pożyczki są tożsame. Pozwany nie zaprzeczył, że rachunek bankowy o numerze (...) należał do niego. Nie przedstawił również dowodu przeciwnego na okoliczność nieotrzymania kwoty pożyczki w postaci na przykład wyciągu z przedmiotowego rachunku bankowego. Nie wykazał również, aby dokonał bezzwłocznego przelewu zwrotnego wyżej wskazanej kwoty, jak z pewnością postąpiłaby osoba uczciwa, która otrzymała nienależne świadczenie pieniężne. Pozwany nie wykazał również, aby zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki o innej treści bądź otrzymał od niego środki finansowe z innego tytułu.

Powyższe ustalenia pozwalają na uznanie za bezzasadny podniesiony przez pozwanego zarzut nieprzekazania przez pożyczkodawcę środków pieniężnych z tytułu umowy pożyczki.

Wysokość całkowitej kwoty do zapłaty została wyraźnie wskazana na pierwszej stronie umowy pożyczki w wierszu F Tabeli nr 1. W kontekście powyższego roszczenie dochodzone pozwem uznać należy za uzasadnione co do zasady i wysokości. W uzasadnieniu pozwu powód dokładnie wskazał, jakie należności wchodziły w skład kwoty dochodzonej pozwem.

Nie budzi również wątpliwości wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem. Nawet gdyby wypowiedzenie umowy uznać za bezskuteczne, to roszczenie stałoby się wymagalne z upływem wskazanej w umowie pożyczki daty spłaty pożyczki, tj. 15 listopada 2022 r.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 25 kwietnia 2023 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej), a więc w czasie, gdy roszczenie było już wymagalne, i to niezależnie od tego, czy umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana, czy też nie.

Pozwany podniósł nadto zarzut braku legitymacji czynnej, wskazując, że jego zdaniem powód nie wykazał nabycia wierzytelności na swoją rzecz.

Zaznaczyć należy, że z treści art. 509 § 1 k.c. wynika, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż zawarte pomiędzy nim a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. Umowa (...) z dnia 15 grudnia 2020 r. oraz Porozumienie nr (...) do tej umowy (zawarte w dniu 06 października 2022 r. o godzinie 15:13, tj. złożenia podpisu przez drugą ze stron) były zarówno ważne, jak i skuteczne.

W § 1 ust. 4 Umowy (...) zawarto postanowienie, zgodnie z którym cesja wierzytelności będzie się odbywać raz w tygodniu, jednak nie rzadziej niż raz na miesiąc, w dniu ustalonym roboczo przez strony (po uprzednim wcześniejszym poinformowaniu cesjonariusza przez cedenta) poprzez przekazanie Pakietu Wierzytelności.

Natomiast w § 2 ust. 7 przedmiotowej umowy ustalono, że do 10-tego dnia każdego miesiąca kalendarzowego (...) Sp. z o.o. podpisywać będzie z powodem porozumienia dokumentujące dokonanie cesji wierzytelności obejmujące pakiety wierzytelności przekazane w miesiącu poprzednim.

W załączeniu do pozwu powód nadesłał Porozumienie nr (...) do Umowy (...) oraz wyciąg z wykazu wierzytelności objętych wyżej wskazanym Porozumieniem, sporządzonego w formie tabeli.

Zgodnie z wykazem zbywca przeniósł na rzecz powoda między innymi wierzytelność przeciwko K. G., numer PESEL (...) wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 02 listopada 2021 r. Dokument ten pozwala na ustalenie, że cesja objęła również wierzytelność należną poprzedniemu wierzycielowi od pozwanego.

Powód wykazał zatem skuteczne nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem od wierzyciela pierwotnego i tym samym wykazał swoją legitymację czynną do udziału w niniejszej sprawie.

Również koszty pożyczki przewidziane w umowie w ocenie Sądu nie stanowią klauzul niedozwolonych (abuzywnych). Na koszty pożyczki składały się: prowizja w kwocie 824,40 zł, opłata za usługę hapiserwis w kwocie 274,80 zł i odsetki w łącznej kwocie 83,88 zł. Każde z tych kosztów związane są z określonymi uprawnieniami i czynnościami pożyczkodawcy. Odsetki umowne stanowią umowne wynagrodzenie za korzystanie przez pożyczkobiorcę ze środków finansowych pożyczkodawcy w okresie, w jaki pożyczkobiorca ma prawo dysponować środkami pieniężnymi pożyczkodawcy. Prowizja stanowi koszt związany z udzieleniem pożyczki oraz jej obsługą przez pożyczkodawcę w trakcie trwania umowy, stanowiący wynagrodzenie pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki (§ 1 pkt 4 umowy pożyczki). Natomiast opłata za usługę hapiserwis stanowiła wynagrodzenie pobierane przez pożyczkodawcę w związku z możliwością skorzystania przez klienta z usługi hapiserwis, w skład której wchodzi jednorazowe przesunięcie terminu spłaty raty oraz przesunięcie terminu spłaty kolejnej raty pożyczki.

W związku z powyższym w ocenie Sądu powód nie miał obowiązku wykazywania czynności podjętych przez wierzyciela pierwotnego i związanych z obsługą pożyczki oraz faktycznie poniesionych przez niego kosztów.

Zobowiązanie pożyczkobiorcy do pokrycia powyższych kosztów co do zasady nie jest niedozwolone. Przewidziane w zawartej z pozwanym umowie pozaodsetkowe koszty pożyczki mieszczą się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r.

Zgodnie z ww. przytoczonym przepisem w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia umowy, tj. 01 czerwca 2022 r. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Zgodnie z tym wzorem w niniejszej sprawie pozaodsetkowe koszty umowy pożyczki nr (...) nie mogłyby przekroczyć kwoty 1.121,37 zł, przyjmując, że całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.000,00 zł, okres spłaty wyrażony w dniach - 378 dni. W umowie pożyczki którą zawarł pozwany limit ten nie został przekroczony, bo naliczono wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 824,40 zł oraz opłatę za usługę hapiserwis w kwocie 274,80 zł, czyli łącznie pozaodsetkowe koszty pożyczki wyniosły 1.099,20 zł.

Okoliczność, iż pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie wyłącza jednakże oceny, czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.). W związku z powyższym Sąd dokonał analizy postanowień umownych pod tym kątem.

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. niedozwolonym postanowieniem umownym są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi

obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek.

Wbrew twierdzeniom pozwanego brak jest podstaw do uznania, że prowizja oraz opłata za usługę hapiserwis były postanowieniami nieuzgodnionymi indywidualnie. Brak jest podstaw do uznania, że zapis o wyżej wskazanych opłatach kształtowały prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Brak wreszcie podstaw do uznania, że zapisy te rażąco naruszały interesy pozwanego. Kwestię ewentualnej abuzywności postanowień umownych Sąd ustalił na podstawie dowodów przedłożonych przez powoda i wniosków z nich wypływających w oparciu o reguły logicznego rozumowania i art. 233 § 2 k.p.c.

Wskazać należy, że nieuzgodnione indywidualnie są te zapisy na które konsument nie miał wpływu lub zostały włączone do umowy i konsument nie zdawał sobie sprawy z tego faktu. „Uzgodnione indywidualnie” nie oznacza, że konsument negocjował określony zapis umowy i w wyniku negocjacji doprowadził do modyfikacji zapisu. W ocenie Sądu „uzgodnione indywidualnie” są te zapisy, które konsument rozumiał, akceptował i miał teoretycznie możliwość wyboru zawarcia umowy na takich warunkach lub nie. W niniejszej sprawie mimo, że umowa została zawarta przy użyciu wzorca umownego to zapisy o prowizji oraz opłacie za usługę hapiserwis zostały zaakceptowane przez pozwanego. Zapis ten jest jednoznaczny i bardzo czytelny, gdyż wysokość obydwu kwestionowanych opłat jest wskazana w tabeli na pierwszej stronie umowy. Sporne opłaty zostały wskazane jako część całkowitego kosztu pożyczki i określone kwotowo w sposób nie budzący wątpliwości co do wysokości. Wobec powyższego trudno uznać, że pozwany nie zrozumiał treści umowy pożyczki lub nie akceptował jej warunków w chwili zawierania. Dochowaniem minimalnej należytej staranności powinno być porównanie kwoty pożyczki z całkowitą kwotą do zapłaty.

Pozwany nie skorzystał z przysługującego mu prawa do odstąpienia od umowy bez podania przyczyny w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy (§ 8 Umowy Pożyczki zgodny z art. 27 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta), czego skutkiem byłoby wygaśnięcie umowy. Nic nie stało na przeszkodzie, aby pozwany po uznaniu pozaodsetkowych kosztów pożyczki za wygórowane odstąpił od przedmiotowej umowy i skorzystał z oferty innego pożyczkodawcy, czego jednak nie uczynił.

Ewidentnie zapis o prowizji i opłacie za usługę hapiserwis nie kształtował praw i obowiązków pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Spółka świadcząca usługi udzielania pożyczek gotówkowych musi być instytucją rentowną by zapewnić sobie ciągłość działania.

Prowizja w kwocie 824,40 zł jest niewygórowana przy pożyczce w kwocie 2.000,00 zł – stanowi jej 41,22 %. Natomiast opłata za usługę hapiserwis w kwocie 274,80 zł stanowi zaledwie 13,74 % umowy pożyczki. Wobec powyższego zapis umowny w części dotyczącej naliczenia ww. opłat nie ma charakteru nieuczciwego i nie jest w okolicznościach niniejszej sprawy postanowieniem abuzywnym.

Zaznaczyć ponadto należy, że zgodnie z § 6 ust. Umowy Pożyczki w przypadku przedterminowej spłaty przez klienta całości jego zobowiązań wobec pożyczkodawcy z przedmiotowej umowy przed terminami określonymi w umowie całkowity koszt pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby klient poniósł je przed tą spłatą.

Pozwany zawarł umowę pożyczki w ramach swobody kontraktowej. Znał treść swoich zobowiązań, w szczególności ich wysokość i termin ich spłaty.

Reasumując, żaden z wyżej przedstawionych zarzutów podniesionych przez pozwanego nie okazał się trafny, dlatego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wobec powyższego Sąd, wobec nieuwzględnienia zarzutów podniesionych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew na podstawie art. 720 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie 1. wyroku, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.848,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2023 r. do dnia zapłaty. Początkowa data naliczania

odsetek nie jest niewątpliwie przedwczesna biorąc pod uwagę fakt, że obowiązek spłaty pożyczki stał się wymagalny w dniu 15 listopada 2022 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą niniejszy spór. Na zasądzoną kwotę 1.117 zł składały się zaś kwoty: 200 zł tytułem opłaty od pozwu, 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustaloną na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tekst ujednolicony Dz.U. 2018 r. poz. 265) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Od kwoty kosztów postępowania Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

sędzia Danuta Kozikowska